

LOST

Elena Lund

TULE LINJOILLE

**6 PROVOSOIVAA EROOTTISTA
NOVELLIA**

LOST

Elena Lund

TULE LINJOILLE

**6 PROVOSOIVAA EROOTTISTA
NOVELLIA**

Elena Lund

Tule linjoille - 6 provosoivaa eroottista novellia

LUST

Tule linjoille - 6 provosoivaa eroottista novellia

Original title: *Elena Lund Compilation 1*

Translator: Kim Lilja, Essi-Maaria Matalasalmi

Copyright © 2019, 2020 Elena Lund and LUST, an imprint of SAGA
Egmont, Copenhagen

All rights reserved

Cover image: Shutterstock

ISBN: 9788726713107

E-book edition, 2020

Format: EPUB 2.0

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

Vaarallinen intohimo

Viehtymys ei tullut yllätyksenä. Mutta rehellisesti sanottuna olin yllättynyt siitä, että se oli niin voimakas ja tuli niin nopeasti. Ludvigilla on "se, mitä tapahtuu, tapahtuu" -tyyppinen asenne. Ehdottomasti hauskaa, jopa kiihottavaa, mutta välillä se voi saada hänet vaikuttamaan kokeilevalta viisitoistavuotiaalta. Hän ei koskaan kuvitellut, että se voisi tuntua tältä.

Kello on 3.20 aamulla. Hän seisoo keittiössä. Kädet leveästi asetettuna tiskiallasta vasten, hikisinä ja ehkä hiukan tärisevinä, mutta Ludvig painaa niitä kovempaa marmorista pintaa vasten ja hengittää raskaasti. On pimeää. Asunnossa on pimeää lukuun ottamatta makuuhuoneen lamppua, joka levittää valoaan huoneessa hänen takanaan. Hän näkee oman siluettinsa ikkunassa - leveät hartiat ja siilitukka alas kammattuna. Katu ikkunan ulkopuolella on pimeä ja autio. Sade ripottelee harvakseltaan ulkona. Se putoaa hitaasti kuin hidastetussa filmissä. Kaikki liikkuu hitaasti. Hänen pulssinsa on kaksinkertainen keittiön kelloon nähden. Tämä tulee olemaan hänen loppunsa. Ei itse kyyti, mutta tämä. Hän kuuli kerran *Discovery Channelilta*, että kaikilla elävillä olennoilla on ennakoon määrätty lukema sydämenlyöntejä, että eläimillä, joilla on nopeammat sydämenlyönnit, on yksinkertaisesti lyhyempi elämä. Jos se piti paikkansa, hän tuhlassi... ainakin vuoden nyt. Hänen sydämensä löi itsensä puolikuoliaaksi.

"Rauhoitu", hän kuiskasi itselleen. "Vittu nyt rauhoitut." Hän makaa sohvalla keskiyöllä, kun puhelin värisee.

Lähden ulos ajelemaan autolla tänä yönä. Voit tulla seuraani, jos haluat. Voin tulla luoksesi kello 3.30:n kieppeissä.

Kaikki alkoi juhlista Erikin ystävän luona kaksi viikkoa sitten. Rehellisesti sanottuna Ludvig olisi pitänyt mieluisempaan pysymistä Bishopsissa. Mutta Erik ei ollut sitä mieltä, koska kävi ilmi, että tämän eksä olisi juhlista. No, ei eksä, "olemme vain tauolla", sanoi Erik jokseenkin aggressiivisesti läikyttään suurimman osan oluestaan.

"Me sanoimme selvästi - hei, minä en keksi tätä itse - me sanoimme 'tauko'", hän sanoi. Hän viittilöi Samiriin ja Ludvigiin päin. "Mitä, ettekö usko minua?"

Ludvig ei todellakaan uskonut tätä, mutta sanoi: "Tietysti uskomme", ja Samir nyökkäsi.

"Luulen, että meidän pitäisi lähteä", Erik jatkoi.

Ludvig huokasi lähes kuulumattomasti, mutta ilmeisesti ei tarpeeksi hiljaa.

"Mitä? Vittu saatana, Ludvig, olet niin tylsä. Mitä sinä haluat meidän tekevän, istutaan vain täällä ja puhutaan Game of Thronesista?"

"No, miksi vitussa ei?" hän vastasi.

"Miksi ei? Koska olen niin saatanan kyllästynyt teihin kahteen. Emmekö voi tehdä jotain muuta vaihteen vuoksi?"

"Minä voisin lähteä juhliin", Samir sanoi, ja Erik nosti kätensä ilmaan ja huusi "Voitto!" niin lujaa, että heidän takanaan olevassa pöydässä istuva ryhmä kääntyi ympäri. Sitten hän elehti Ludvigille kädellään.

"Ne ovat Kallen juhlat. Tunnetko Kallen? Joka tapauksessa hän tuntee joka ikisen mimmin, joka käy KTH:ta"

Ludvig nauroi. "Joka ikisen heistä?"

"Jok'ikisen. Minä lupaan. Se on hullua, mutta totta. Minä tiedän, että olet todella kiinnostunut siitä, mikä hänen nimensä on? Linnea?"

”Mutta Linnea, niin kuin sataprosenttisesti, *ei ole* kiinnostunut minusta”, Ludvig sanoi ja antoi kätensä hipaista päätään. Hän oli juuri ajattanut hiuksensa sängeksi, ja hänen kätensä hakeutuivat automaattisesti lyhyisiin hiuksiin aina kun hän ei tiennyt, mitä tehdä käsillään.

”Tuo ei ole totta!” Erik huudahti. ”Ehkä seitsemänkymmentä viiva kahdeksankymmentäprosenttisesti ei-kiinnostunut sinusta, mutta luja tahto vie vaikka läpi harmaan kiven.” Hän nosti puolityhjää olutlasiaan puhuessaan. ”Ja jos Linnea ei ole siellä, siellä on ainakin kaksikymmentä muuta tyttöä, vannon sen.” Hän piti lasia yhä kohotettuna ilmassa. Ludvig nosti omansa, ja he kilistivät.

Kävi ilmi, että Kalle ei tuntenut *joka ikistä* tytsyä KTH:sta, mutta tarpeeksi monta. Juhlat pidettiin kolmen huoneen asunnossa, joka oli tupaten täynnä. Erik oli niin innostunut, näytti siltä kuin hän paskantaisi housuihinsa. He pysähtyivät matkalla hänen asunnolleen hakeakseen votkaa ja ruohoa, ja Ludvig oli lopultakin hyvällä tuulella. Linnea ei ollut siellä, mutta rehellisesti sanottuna hän olisi joka tapauksessa liian nuori. Sitä paitsi Fatima seisoi siellä, tiukimmissa hänen koskaan näkemissään farkuissa, puhumassa kauppatieteen opiskelijoilta näyttävien ihmisten kanssa.

Ludvig hiipi Fatiman luokse, laski kätensä tämän alaselkään ja sanoi: ”Hei, Fatima”, ja hymyili tämän kääntyessä ympäri. Hän tiesi olevansa hyvännäköinen hymyillessään. Fatima halasi häntä, ja tämän pitkät hiukset tuoksuivat makealta. Hän tervehti muita, mutta pysyi tämän lähellä. Se ei tuntunut häiritsevän naista, ja tämä katsoi häntä nauraessaan. He puhuivat *Ensitreffit alttarilla* -sarjan viimeisimmästä kaudesta, eikä se ollut ollenkaan kiinnostavaa, mutta Fatima piti siitä seikasta, ettei hän ollut

nähty ainuttakaan jaksoa, ja nautti sarjan juonitteluiden kertomisesta hänelle. Ludvig hymyili ja katsoi ympärilleen täpötäydessä asunnossa. Fatima jatkoi puhumista, mutta Ludvig lopetti kuuntelemisen.

Huoneen takaosassa oli tummahiuksinen tyyppi nojaamassa seinään. Tämä katsoi Ludvigia jäänsinillä silmillään. Tyyppi piti kiinni hänen katseestaan hetken ja hymyili. Kavala, terävä hymy, ja sitten mies katsoi pois. Ludvigin mahaa kouristi, aivan kuin joku olisi iskenyt häntä nyrkillä, ja aluksi hän teeskenteli sen olevan vatsavaiva, mutta todellisuudessa se oli vain ihastusta. Tyyppi oli epäilemättä komein Ludvigin koskaan näkemä henkilö. Ehkä ei objektiivisesti – tällä oli terävät ja melkein ilkeät piirteet, kuin sudella. Näytti siltä, että miehen nenä olisi murtunut jossain vaiheessa.

Hän ei ollut mitenkään järkyttynyt tästä, koska hän on... kokenut enemmän kuin keskiverto kaveri, niin sanotusti. Mutta ajatukset, jotka rynnistivät hänen mieleensä juuri sillä hetkellä, saivat hänet punastumaan. Hän olisi antanut vaikka toisen kätensä päästäkseen imemään kyseistä kaveria. Se oli kiihkeä, polttava tarve, joka pesiytyi hänen kehonsa sisään. Hän halusi pidellä tämän kyrpää kädessään ja halusi miehen laukeavan kasvoilleen.

"Ludvig?" Se oli Fatima. Vaikutti siltä, että tämä oli esittänyt hänelle kysymyksen.

Hän katsoi naiseen.

"Mitä?"

"Mikä oli ärstälaisen ystäväsi nimi?"

Ludvig katsoi uudelleen kundiin päin, mutta tämä ei ollut enää siellä. Erik istui sohvalla muhinoimassa tytön kanssa, joka ei varmasti ollut hänen eksänsä, mutta susityyppi oli poissa.

"Mm", hän sanoi.

"Mitä?"

"Anteeksi, minun täytyy mennä vessaan."

Hän mutkitteli tiensä väkijoukon halki ja katsasti keittiön ja WC:n ennen kuin suuntasi ulos parvekkeelle.

Siellä mies oli, selkä käännettynä oveen päin, ohuessa laivastonsinisessä tuulitakissa, tupakalla.

Tyyppi kääntyi ympäri Ludvigin sulkiessa oven, ja se, että tulija oli Ludvig, ei oikeastaan tuntunut yllättävän tätä. Mutta miksi se olisi, oikeasti? Mies yksinkertaisesti sanoi: "Hei."

Ludvig nyökkäsi miehelle.

"Onko sinulla sytytintä?"

Susityyppi antoi sen hänelle. Ludvig ei yleensä polttanut savukkeita, mutta nyt hänen täytyi. Ajatus Erikin tai Samirin saapumisesta parvekkeelle ja asiasta huomauttamisesta sai hänet hyvin hermostuneeksi. Hän tunsu itsensä humalaiseksi ja rentoutuneeksi lämpimän asunnon sisällä. Ulkona hänen verensä syöksyi kehon läpi ja hänen päänsä tuntui kirkkaalta ja selvältä ja hänen ajatuksensa selkeiltä.

"Max", susityyppi sanoi.

"Mitä?"

"Minä olen Max."

"Ludvig."

Ludvig piteli kiinni jointista, joka hänellä oli lompakossaan.

"Haluatko polttaa tätä tupakan sijaan?" hän kysyi roikottaen savuketta suupielestään.

Max pudisti päätään.

"Jätän väliin."

Ludvig laittoi sen takaisin.

"Sinun pitäisi polttaa, jos haluat", Max sanoi.

"Ei tässä mitään. Etkö pidä siitä?"

Max tuhahti ja hymyili sitten.

"Ennen rakastin sitä. Mutta olen siirtynyt eteenpäin... toisiin pakoreitteihin."

Ludvig otti syvän henkäyksen savukkeestaan. Hän ei tiennyt, miten vastata; hän oli epävarma siitä, halusiko Max hänen kysyvän lisää vai ei. Mutta hänen uteliaisuutensa voitti.

"Mihin?"

Max oli hiljaa.

"Niin kuin huumeisiin?" Ludvig jatkoi, mutta Max vain hymyili sitä kavalaa hymyään ja sanoi sitten: "Ei, enimmäkseen ajan." Ludvig todennäköisesti näytti hämmentyneeltä, koska Max tarkensi.

"Niin kuin kilpailuihin. Kiihdytyskisoihin tai vain ajamiseen. Yöllä. Se on...", mies puhalsi pieniä renkaita ilmaan, "virkistävää, ylentävää."

Ludvig oli unohtanut tupakoida, ja tuhkapää putosi alas osuen hänen valkoisille Nike Aireilleen.

"Oletko koskaan ollut autossa, joka kulkee 180 kilometriä tunnissa?" Max kysyi.

Ludvig pudisti päätään.

"Se on katarttista."

Ludvig vain katsoi Maxia. Hän oli yleensä niin hyvä tässä, mutta tällä kertaa hänellä ei ollut mitään sanottavaa. Hänen suunsa tuntui kuivalta savukkeesta ja hänen hermoistaan johtuen.

"Hei, minä lähdän menemään", Max sanoi ja tumppasi savukkeensa. Pettymys tuntui raskaalta Ludvigin rinnassa. "Jäätkö sinä?" Max sanoi sen niin rauhallisesti ja niin melodisella äänellä, painamatta katsettaan. Mies oli epämukavalla tavalla hyvä katsekontaktissa. Ludvig katsoi ulos kaiteiden lomitse.

"Ei, vitut, minä tulen myös."

He lähtivät hyvästelemättä ketään. Hän kohtasi hetkeksi Fatiman katseen pukiessaan takkia, mutta katsoi sitten

poispäin.

Asunnon ulkopuolella oli koleaa ja teräksenharmaata. Max käveli muutaman askeleen hänen edellään, ja sitten he kumpikin polttivat savukkeen hiljaisuuden vallitessa. Vihdoin he olivat korttelin viimeisen rakennuksen takana, pienellä kävelykadulla, hiljaisella ja rauhallisella. Max pysähtyi kohtaan, jossa maa alkoi viettää alas, ja alhaalla oli moottoritie. Se oli kaunista.

Max siirtyi hiljaa lähemmäksi, ja hänen takkinsa hiha kahisi osuessaan Ludvigin farkkutakkiin. Ludvig pystyi kuulemaan hänen henkäyksensä. Max asettui hänen eteensä ja katsoi suoraan Ludvigin silmiin kivikovalla katseellaan, joka oli antanut hänelle ainakin kahdeksantoista sydänkohtausta sinä iltana, ja sanoi sitten: "Okei?"

Ja Ludvig sanoi: "Okei", joten Max suuteli häntä.

Se oli hidas ensimmäinen suudelma – hidas, mutta päättäväinen. Ludvig tarttui Maxin vyötäröllä olevaan kankaaseen ja veti tämän lähemmäs. Hänen ei ollut tarkoitus tehdä sitä niin rajusti. Hänen koko ruumiinsa toimi kuin jonkinlaisen tunneimpulssin vallassa, joka tuli ilmi lihasten kautta. Max ei näyttänyt välittävän, työnsi vain kielensä syvemmälle.

Tämä maistui savukkeilta ja mintulta. Maxin käsi tarttui Ludvigia niskasta, ja tämä painoi sormensa hänen päänahkaansa. Suudelma muuttui äkkiä märäksi ja kiihkeäksi. Ludvig yritti näyttää Maxille kaiken sen, mitä ei aiemmin saanut sanottua.

Hän perääntyi ajattelematta sitä ja huomasi yhtäkkiä olevansa painautuneena talon julkisivua vasten. Max pujotti jalkansa Ludvigin jalkojen väliin ja painoi reitensä hänen haaroväliään vasten saaden Ludvigin vaikertamaan. Hän oli ollut niin keskittynyt pitämään kiinni Maxin vartalosta – heidän tanssivista kielistään, miltä tämä tuntui takkinsa